

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 153/2014-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. marca 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho predbežne prerokoval sťažnosť M. H. a maloletej P. H., zastúpených advokátkou JUDr. Jankou Chorvátovou, Alexandra Rudnaya 23, Žilina, ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práv podľa čl. 3 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 34 Dohovoru o právach dieťaťa v spojení s namietaným porušením čl. 12 ods. 1 a čl. 19 Ústavy Slovenskej republiky postupom vyšetrovateľa Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, SKIS, odboru inšpekčnej služby, 3. inšpekčného oddelenia, Banská Bystrica vo veci vedenej pod sp. zn. SKIS-199/IS-3V-2009 a jeho uznesením z 25. januára 2013 a postupom Okresnej prokuratúry Žilina vo veci vedenej pod sp. zn. 3 Pv 983/11 a jej uznesením z 9. mája 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. H. a maloletej P. H. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. februára 2014 doručená sťažnosť M. H. (ďalej len „sťažovateľka v 1. rade“), a maloletej P. H. (ďalej spolu len „sťažovateľky“, v citáciách aj „sťažovateľ“), zastúpených advokátkou JUDr. Jankou Chorvátovou, Alexandra Rudnaya 23, Žilina, ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práv podľa čl. 3 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 34 Dohovoru o právach dieťaťa v spojení s namietaným porušením čl. 12 ods. 1 a čl. 19 ústavy postupom vyšetrovateľa Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, SKIS, odboru inšpekčnej služby, 3. inšpekčného oddelenia, Banská Bystrica (ďalej len „vyšetrovateľ“) vo veci vedenej pod sp. zn. SKIS-199/IS-3V-2009 a jeho uznesením z 25. januára 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie vyšetrovateľa“) a postupom Okresnej prokuratúry Žilina (ďalej len „okresná prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn. 3 Pv 983/11 a jej uznesením z 9. mája 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry“).

V sťažnosti sa okrem iného uvádza:

„M. H. je matka maloletej dcéry P. H., bytom u matky, ktorej bola rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 13 P 62/2009 zo dňa 7. 9. 2011 maloletá zverená do výchovy.

Uznesením sp. zn. SKIS-199/IS-3V-2009 zo dňa 25. 01. 2013, bolo podľa § 215 ods. 1 písm. b) ods. 4 Tr. poriadku zastavené trestné stíhanie, ktoré bolo opätovne začaté za zločin sexuálne zneužívanie podľa § 201 ods. 1, ods. 2, písm. b) Tr. zákona a za zločin týranie blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1, písm. a) Tr. zákona - z dôvodu, že prešetrovaný skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. ...

Proti citovanému uzneseniu podala sťažovateľka v rade 1/ prostredníctvom splnomocnenca poškodenej, Poradne pre rodinu v kríze N. so sídlom Ž., sťažnosť, ktorou namietala jeho predčasnosť a nezákonnosť a žiadala, aby dozorový prokurátor uznesenie zo dňa 25. 01. 2013 zrušil a nariadil, aby vyšetrovateľ vo veci znovu konal a rozhodol.

Okresnou prokuratúrou v Žiline č. k. 3 Pv 983/11 v uznesení zo dňa 09. 05. 2013 bola táto sťažnosť vo veci týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1, písm. a) Tr. zákona zamietnutá ako nie dôvodná a vo veci sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona Okresná prokuratúra znovu rozhodla, s tým, že upravila skutkový základ prešetrovaného skutku a trestné stíhanie zastavila, s tým, že po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, podozrivý P. H. svojim konaním nenaplnil znaky skutkovej podstaty zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods.2, písm. b) Tr. zákona a zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1, písm. a) Tr. zákona, ani žiadneho iného trestného činu uvedeného v osobitej časti Tr. zákona. V prípade jednotlivých protiprávných útokov, uvedených vo výroku v bode 2/ napadnutého uznesenia vyšetrovateľa, by konanie podozrivého mohol príslušný orgán posúdiť ako priestupok, resp. priestupky proti občianskemu spolunažívaniu podľa §49 ods. 1, písm. d) zákona 372/90 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, avšak toto konanie podozrivého toho času nemožno prejednať v priestupkovom konaní, nakoľko od jeho spáchania uplynuli viac ako dva roky.

Pre úplnosť informácií v uvedenej veci je dôležité poznamenať, že trestné stíhanie ohľadne sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods.2, písm. b) Tr. zákona a za zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1, písm. a) Tr. zákona bolo už raz vyšetrovateľom L. Ch. uznesením zo dňa 29. 10. 2010 zastavené. Toto sa stalo právoplatným dňa 02. 12. 2010 Uzneseniami Vojenskej obvodnej prokuratúry Ul. ČSA 7, Banská Bystrica zo dňa 02. 12. 2010, aj napriek tomu, že voči uzneseniu vyšetrovateľa zo dňa 29. 10. 2010 o zastavení boli podané sťažnosti prostredníctvom splnomocnenca sťažovateľky v rade 1/ a opatrovníka sťažovateľky v rade 2/. Až na pokyn Vyššej vojenskej prokuratúry, Námestie sv. Anny č. 28, Trenčín sa opakovane v tejto veci začalo konať, nakoľko sa prokurátor VOP Banská Bystrica nedostatočne vysporiadal so zabezpečeným spisovým materiálom v smere vydania meritórneho rozhodnutia.

Dňa 03. 08. 2011 bolo znova začaté trestné stíhanie vo veci sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods. 2, písm. b) Tr. zákona a za zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1, písm. a) Tr. zákona.

Následne došlo k procesným pochybeniam vyšetrovateľa, okrem iného aj k nesprávnemu stanoveniu znalcov na opätovné vyšetrenie duševného stavu sťažovateľky

v rade 1/ a rovnako aj nestanovenie opätovného vyšetrenia podozrivého P. H. - ako je zrejmé z Uznesenia Krajskej prokuratúry v Žiline č. 3 KPt 49/12-3 zo dňa 20. 02. 2012 (z vyžiadaného spisu), ktorá považovala za kľúčové posúdenie duševného stavu sťažovateľky v rade 1/ a P. H...“

Podľa názoru sťažovateľiek „zo strany orgánov činných v trestnom konaní (vyšetrovateľ a, prokuratúra) nedošlo k vysporiadaniu sa najmä s listinným dôkazom z DKC Nárúč: Psychologické vyjadrenie - klientka M. H. a mal. P. H. zo dňa 24. 03. 2010 (príloha č. 6), z ktorého záverov a odporúčaní vyplýva, že došlo k naplneniu skutkovej podstaty posudzovaných trestných činov... Okrem toho, že sa s uvedeným listinným dôkazom nijako orgány činné v trestnom konaní nevysporiadali, svoje rozhodnutia kompetentné orgány opierajú o nedostatok dôkazov v danej trestnej veci; avšak nebolo pristúpené na zhromažďovanie a získavanie takých dôkazov, ktoré mohli jednoznačne potvrdiť alebo vyvrátiť podozrenia uvedené sťažovateľkou v rade 1/ a na základe ktorého mohla byť maloletá P. ako sťažovateľka v rade 2/ uchránená pred neadekvátnym konaním otca v budúcnosti.

Jedným z takých dôkazov malo a mohlo byť nariadenie znaleckého skúmania sťažovateľky v rade 2/ znalcom z odboru detskej psychológie... Orgány činné v trestnom konaní to, že nemohlo dôjsť k neadekvátnemu sexuálnemu správaniu sa zo strany otca k sťažovateľke v rade 2/, bez akéhokoľvek vyšetrenia maloletej P. H., opierali aj o odborné vyjadrenie traumatológa a chirurga T., ktorý sa mal vyjadriť k možným následkom sexuálneho zneužívania maloletej bez toho, aby maloletú vyšetрил. Je spochybniteľný úmysel riadneho prešetrenia predmetnej trestnej veci, nakoľko o takéto vyjadrenie mal byť požiadaný gynekológ - sexuológ, ale nie chirurg a traumatológ...“.

Sťažovateľky namietajú porušenie svojich v sťažnosti označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru a Dohovoru o právach dieťaťa „aj vzhľadom na sporné posudky vypracované v tomto konaní znalcami Š., K. a S. Tieto posudky, ako bolo neskôr preukázané kontrolným posudkom od znaleckej organizácie Centrum duševného zdravia, s. r. o., boli vypracované nesprávne a poškodzovali nielen samotnú sťažovateľku v rade 1/, ale následne aj sťažovateľku v rade 2/ s dôsledkom nevykonania navrhovaných

dôkazov a prvého zastavenia konania s odôvodnením na nevyhovujúci duševný stav sťažovateľky v rade 1/.

Tým, že došlo k pochybeniu menovaných znalcov, došlo následne v konaní SKIS-199/IS-3V-2009 k viacerým procesným a potom aj skutkovým pochybeniam orgánov činných v trestnom konaní. Sťažovateľka v rade 1/ viac ako dva roky až do doby vypracovania kontrolných posudkov musela žiť neprávom označená za duševne chorého človeka a v podstate iba za pomoci Poradne pre rodinu v kríze N. nešla absolvovať liečbu údajnej duševnej poruchy návykovými sedatívami, ktoré by v podstate zničili jej existenciu ako plnohodnotného občana našej republiky.“.

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sa sťažovateľky domáhajú, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Právo sťažovateľov v rade 1/ a v rade 2/... upravené v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom a uzneseniami Okresnej prokuratúry v Žiline č. k. 3 Pv 983/11-35 zo dňa 09. 05. 2013 a vyšetrovateľa MV SR, SKIS v Banskej Bystrici č. k. SKIS-199/IS-3V-2009 zo dňa 25. 01. 2013 bolo porušené.

2. Právo sťažovateľov v rade 1/ a v rade 2/... upravené v čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom a uzneseniami Okresnej prokuratúry v Žiline č. k. 3 Pv983/11-35 zo dňa 09. 05. 2013 a vyšetrovateľa MV SR, SKIS v Banskej Bystrici č. k. SKIS-199/IS-3V-2009 zo dňa 25. 01. 2013 bolo porušené.

3. Právo sťažovateľa v rade 2/ podľa čl. 3 ods. 1 a právo na ochranu a starostlivosť nevyhnutnú pre blaho dieťaťa podľa čl. 3 ods. 2 Dohovoru o právach dieťaťa postupom a uzneseniami Okresnej prokuratúry v Žiline č. k. 3 Pv 983/11-35 zo dňa 09. 05. 2013 a vyšetrovateľa MV SR, SKIS v Banskej Bystrici č. k. SKIS-199/IS-3V-2009 zo dňa 25. 01. 2013 bolo porušené.

4. Právo sťažovateľa v rade 2/... podľa čl. 19 ods. 1 a 2 Dohovoru o právach dieťaťa postupom a uzneseniami Okresnej prokuratúry v Žiline č. k. 3 Pv 983/11-35 zo dňa 09. 05. 2013 a vyšetrovateľa MV SR, SKIS v Banskej Bystrici č. k. SKIS-199/IS-3V-2009 zo dňa 25. 01. 2013 bolo porušené.

5. Právo sťažovateľa v rade 2/... podľa čl. 34 Dohovoru o právach dieťaťa postupom a uzneseniami Okresnej prokuratúry v Žiline č. k. 3 Pv 983/11-35 zo dňa 09. 05. 2013 a vyšetrovateľa MV SR, SKIS v Banskej Bystrici č. k. SKIS-199/IS-3V-2009 zo dňa 25. 01. 2013 bolo porušené.

6. Právo sťažovateľov v rade 1/ a v rade 2/... podľa čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a uzneseniami Okresnej prokuratúry v Žiline č. k. 3 Pv 983/11-35 zo dňa 09. 05. 2013 a vyšetrovateľa MV SR, SKIS v Banskej Bystrici č. k. SKIS-199/IS-3V-2009 zo dňa 25. 01. 2013 bolo porušené.

7. Právo sťažovateľov v rade 1/ a v rade 2/... vyplývajúce z čl. 19 Ústavy Slovenskej republiky postupom a uzneseniami Okresnej prokuratúry v Žiline č. k. 3 Pv 983/11-35 zo dňa 09. 05. 2013 a vyšetrovateľa MV SR, SKIS v Banskej Bystrici č. k. SKIS-199/IS-3V-2009 zo dňa 25. 01. 2013 bolo porušené.

8. Uznesenie Okresnej prokuratúry v Žiline č. k. 3 Pv 983/11 - 35 zo dňa 09. 05. 2013 a uznesenie vyšetrovateľa MV SR, SKIS v Banskej Bystrici č. k. SKIS-199/IS-3V-2009 zo dňa 25. 01. 2013 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

9. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva spravodlivé zadostučinenie za namietané porušenie jeho práv v sume 2 000 Eur sťažovateľovi v rade 1/.

10. Okresná prokuratúra v Žiline je povinná uhradiť sťažovateľke náhradu trov konania vo výške 284,08 € za dva právne úkony a režijný paušál (jeden právny úkon = 134 € + 8,04 € režijný paušál = 142,04 € x 2 úkony = 284,08 €), na účet právneho zástupcu... v lehote do 15 dní odo dňa vydania nálezu...“

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľky namietajú porušenie svojich v sťažnosti označených práv podľa ústavy, dohovoru a Dohovoru o právach dieťaťa postupom vyšetrovateľa vo veci vedenej pod sp. zn. SKIS-199/IS-3V-2009 a jeho napadnutým uznesením a postupom okresnej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. 3 Pv 983/11 a jej napadnutým uznesením.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práv podľa čl. 3 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 34 Dohovoru o právach dieťaťa v spojení s namietaným porušením čl. 12 ods. 1 a čl. 19 ústavy napadnutým uznesením vyšetrovateľa a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že uznesením sp. zn. II. ÚS 390/2013 z 10. júla 2013 odmietol prechádzajúcu sťažnosť sťažovateľiek, ktorou namietali porušenie svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 1, čl. 19, čl. 34, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ústavy, práv podľa čl. 3 ods. 1 a 2 a čl. 19 ods. 1 a 2 Dohovoru o právach dieťaťa a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením vyšetrovateľa sp. zn. SKIS-199/IS-3V-2009 z 25. januára 2013

a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie a poukázal pritom na skutočnosť, že sťažovateľky mohli podať proti označenému uzneseniu vyšetrovateľa sťažnosť okresnej prokuratúre. Z povahy veci vyplýva, že záver o tom, že v predmetnom konaní existuje „iný orgán“, a to okresná prokuratúra, povolaný na poskytnutie ochrany právam sťažovateľiek, vylučuje, aby došlo k (faktickej) zmene tohto záveru, t. j. podaním „novej“ sťažnosti nemožno „dodatočne“ založiť právomoc ústavného súdu rozhodnúť o namietanom porušení práv napadnutým uznesením vyšetrovateľa a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Táto skutočnosť predstavuje prekážku rozhodnutej veci v zmysle dikcie uvedenej v § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a teda zakladá dôvod na odmietnutie tejto časti sťažnosti ako neprípustnej.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd túto časť sťažnosti sťažovateľiek pri predbežnom prerokovaní odmietol ako neprípustnú podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práv podľa čl. 3 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 34 Dohovoru o právach dieťaťa v spojení s namietaným porušením čl. 12 ods. 1 a čl. 19 ústavy napadnutým uznesením okresnej prokuratúry a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Z už uvedeného vyplýva, že ústavný súd uznesením sp. zn. II. ÚS 390/2013 z 10. júla 2013 odmietol predchádzajúcu sťažnosť sťažovateľiek v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu okresnej prokuratúry a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, ako neprípustnú, pričom v odôvodnení označeného uznesenia uviedol:

„Podľa právneho názoru ústavného súdu podnet v zmysle ustanovenia § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre, ako aj opakovaný podnet podľa § 34 zákona o prokuratúre poskytuje sťažovateľovi účinnú ochranu jeho práv a právom chránených záujmov, najmä v trestných veciach v štádiu konania pred podaním obžaloby, v rámci ktorých disponuje prokurátor značnými oprávneniami na zaistenie dohľadu nad zachovávaním zákonnosti (IV. ÚS 158/03, IV. ÚS 80/03, I. ÚS 186/05, II. ÚS 94/06). Podnet aj opakovaný podnet

zakladajú povinnosť prokurátora aj nariadeného prokurátora sa nimi zaoberať, vybaviť ho a spôsob vybavenia oznámiť podnecovateľovi.

Vynechanie týchto prostriedkov nápravy v rámci sústavy orgánov prokuratúry Slovenskej republiky nemožno nahrádzať podaním sťažnosti v konaní pred ústavným súdom, pretože takto by sa obmedzovala možnosť orgánov prokuratúry vo vlastnej kompetencii nielen preveriť skutočnosti, ktoré tvrdí sťažovateľ, ale aj prijať účinné opatrenia podľa zákona o prokuratúre, ktoré by napomohli odstráneniu procesných alebo faktických prekážok zákonného postupu (I. ÚS 186/05, IV. ÚS 53/05).

Použitie tohto právneho prostriedku je v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom.“

Z dokumentácie priloženej k sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka v 1. rade (zrejme) v nadväznosti na citovanú časť uznesenia sp. zn. II. ÚS 390/2013 podala v predmetnej veci 23. júla 2013 podnet podľa § 31 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“). Podnet sťažovateľky vybavila Krajská prokuratúra v Žiline prípisom č. k. 3 Kpt 49/12-27 z 5. septembra 2013, v ktorom prokurátor vybavujúci tento podnet na základe poznatkov získaných zo spisovej dokumentácie uviedol: *„V danej veci som nezistil po preskúmaní vyšetrovacieho a dozorového spisu dôvod na prijatie osobitného opatrenia na nápravu vo vzťahu k orgánom činným v trestnom konaní. Váš podnet pokladám za nedôvodný.“* V nadväznosti na túto skutočnosť sťažovateľka v 1. rade podala 13. septembra 2013 opakovaný podnet podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre, ktorý adresovala Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“). Generálna prokuratúra vybavila opakovaný podnet sťažovateľky v 1. rade prípisom č. k. IV/4 GPt 67/12-16 z 28. novembra 2013, v ktorého záverečnej časti sa uvádza: *„Preskúmaný postup orgánov polície i prokuratúry považujem za správny a opodstatnený, v dôsledku čoho Váš opakovaný podnet odkladám.“*

Sťažovateľky v súvislosti s uvedenými skutočnosťami v sťažnosti uvádzajú: „*Nové dôležité skutočnosti neznáme Ústavnému súdu SR v čase rozhodovania o sťažnosti sťažovateľiek uznesením sp. zn. ÚS 390/2013-11.*

Odloženie opakovaného podnetu sťažovateľky v rade 1 Generálnou prokuratúrou listom sp. zn. Zo sťažnosti Označený prípis generálnej prokuratúry bol sťažovateľke v 1. rade IV/4 GPt 67/12-16 z 28. 11. 2013, doručeným sťažovateľke v rade 1 dňa 18. 12. 2013.“

Z citovaného sa dá vyvodiť, že sťažovateľky zastávajú názor, že po podaní podnetu a opakovaného podnetu príslušným orgánom prokuratúry, ktoré ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre považuje za účinné právne prostriedky nápravy v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, splnili zákonné podmienky na preskúmanie napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, ústavným súdom na základe ich „novej“ sťažnosti.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd síce akceptuje, že formálne boli splnené podmienky vyplývajúce z § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, keďže sťažovateľky v predmetnej veci pred doručením „novej“ sťažnosti ústavnému súdu vyčerpali všetky právne prostriedky nápravy, teda aj podnet a opakovaný podnet, ktoré im zákon na ochranu ich práv účinne poskytuje. Táto skutočnosť ale nemôže vytvoriť predpoklady na prípadný ústavný prieskum napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, v konaní o „novej“ sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy bez toho, aby sťažovateľky touto sťažnosťou zároveň napadli aj rozhodnutie toho orgánu verejnej moci, ktorý bol (ako posledný) oprávnený v predmetnej veci zabezpečiť nápravu, t. j. rozhodnutie generálnej prokuratúry obsiahnuté v jej prípise č. k. IV/4 GPt 67/12-16 z 28. novembra 2013, ktorým bol vybavený opakovaný podnet sťažovateľky v 1. rade. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity, na ktorom je založená právomoc ústavného súdu vyplývajúca z čl. 127 ods. 1 ústavy a ktorý vyplýva tiež z § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Zmysel a účel tohto princípu vychádza z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje z tohto hľadiska

inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (porovnaj m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013), pričom z podstaty tejto ústavnej konštrukcie nepochybne vyplýva, že predmetom ústavného prieskumu zo strany ústavného súdu môže byť (v zásade) len také rozhodnutie orgánu verejnej moci, proti ktorému už sťažovateľ v danom prípade nemá k dispozícii žiaden účinný prostriedok nápravy v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľky - zastúpené v konaní pred ústavným súdom kvalifikovaným právnym zástupcom - svojou sťažnosťou napadli uznesenie okresnej prokuratúry sp. zn. 3 Pv 983/11 z 9. mája 2013 a postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu, nie však prípis generálnej prokuratúry, ktorým bol vybavený ich opakovaný podnet smerujúci aj proti postupu a napadnutému uzneseniu okresnej prokuratúry. Za týchto okolností nie sú splnené zákonné podmienky na konanie o tejto časti sťažnosti sťažovateľiek vyplývajúce z čl. 127 ods. 1 ústavy a § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, a preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní aj túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľiek bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už nezaoberal ich ďalšími návrhmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2014